

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

La foscor de la fe i sant Joan de la Creu

Els diumenges de Quaresma és oportú que tornem als fonaments de la nostra vida cristiana. Per això us convido aquestes setmanes a reflexionar sobre les virtuts teològals: fe, esperança i caritat; totes tres caminen juntes i no es poden viure per separat.

La virtut teològica de la fe, en la seva senzillesa aparent, es caracteritza per la seva singular complexitat. És la resposta de la persona a la revelació de Déu en Jesucrist, que comporta una participació en la vida de Déu mateix. La fe, com ensenya sant Tomàs d'Aquino, ens adreça a la visió de Déu i ja des d'ara ens invita a «veure-ho tot amb els ulls de Déu», per mitjà d'una adhesió a la persona de Crist com a mestre, senyor i amic.

Diu sant Tomàs que «l'amor obre els ulls de la fe» i l'escriptor Antoine de Saint Exupéry, en l'obra *El petit príncep* constata que «l'essencial és invisible als ulls». «No vulguis veure per a creure —recomana sant Agustí— sinó creu per a poder veure; creu men-

tre no veus, perquè en veure no t'haigis de tornar vermell de vergonya» (*Sermó 38*).

«Creure —ens ho recordava sant Joan Pau II— vol dir “abandonar-se” en la mateixa veritat de la Paraula del Déu vivent, sabent i reconeixent humilment “i que en són incomprendibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins!” (*Rm 11,33*).» Qui cerca Déu deixant-se guiar per la fe ha de passar per la «nit fosca» (sant Joan de la Creu), esperant amb confiança el moment que Déu, per un do gratuït del seu amor, vulgui canviar la fe per la visió.

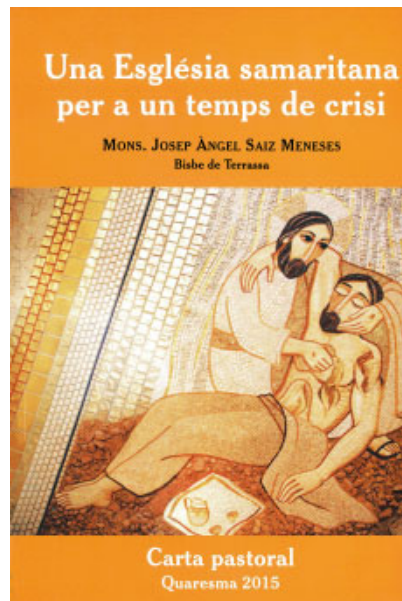
En la nostra condició de pelegrins vers Déu, la fe suposa una certa convivència amb el misteri. Per això, en la fe hi conviuen la llum i la foscor. Sant Joan de la Creu parla de la fe com d'un hàbit de l'ànima que és cert i fosc a la vegada. «La fe —escriu a la *Subida al monte Carmelo*— és la substància de les coses que s'esperen, i encara que l'enteniment hi consent amb fer-

mesa i certa, no són coses que a l'enteniment se li descobreixen, perquè si se li descobrissin no seria fe. I això, encara que a l'enteniment se li fa més cert, no se li fa clar sinó fosc.»

Encara que la llum de la fe il·lumina ordinàriament el camí, hi ha moments que la fe s'enfosqueix. Els grans místics saben molt de la foscor de la fe, com santa Teresa de Jesús —és oportú recordar-la ara que estem celebrant el cinquè centenari del seu naixement— i la foscor de la fe també està present en sant Joan de la Creu a qui ella anomenava el seu «mig frare» al·ludint a la seva baixa estatura. Allò que els místics anomenen la nit dels

sentits i de l'esperit és en el fons una gran purificació de la fe, no la seva carència. Potser sigui oportú recordar-ho especialment als nostres dies, perquè em sembla que pot ajudar a distingir el pas per la prova de la nit de la fe, que de cap manera significa haver-hi renunciat o haver-la abandonat. La fe és misteriosa i també és misteriosa l'actitud de cada persona davant d'ella. Convé, doncs, no confondre la purificació de la fe amb la falta de fe. D'això en tenim un gran exemple en santa Teresa de l'Infant Jesús, pel testimoni que ella mateixa ens deixà dels darrers anys de la seva vida de fe.

ACTUALITAT

Una Església samaritana per a un temps de crisi Carta Pastoral de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses

Amb data del 22 de febrer, primer diumenge de Quaresma, el Sr. Bisbe de Terrassa publica la seva cinquena carta pastoral, dedicada a l'acció caritativa i social de l'Església.

Prenent com a fil conductor la paràbola del Bon Samarità, reflexiona sobre la dedicació prioritària als més necessitats, als pobres i marginats tal com indicà en l'homilia de l'Inici de

ministeri episcopal a Terrassa, el 25 de juliol de 2004. La creació de Càritas Diocesana l'any 2012, així com la benedicció i inauguració de la seu definitiva de Càritas Diocesana a la ciutat de Sabadell el 5 de desembre de 2014, han estat motius suficients per oferir aquesta carta pastoral en el context actual de crisi econòmica que encara perdura. El títol de la carta està

inspirat en les paraules del papa Francesc als bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola en la visita *ad limina apostolorum* el 3 de març de 2014. El papa lloava l'acció de Càritas i, citant el papa Benet XVI, convidava a manifestar estima i proximitat a totes les persones que col·laboren en «el programa del Bon Samarità, el programa de Jesús».

ENTREVISTA

Eliminar la pobreza

JOAN MARTÍ LLOBET

La Campanya d'enguany de Mans Unides, amb el lema «Lluitem contra la pobresa, t'hi apuntes?», pretén contagiar i convidar a ser constructors d'un desenvolupament social i cultural centrat en les persones. «La lluita contra la pobresa que proposem ha de ser un esforç de tots; si ens impliquem seriosament, les possibilitats de victòria seran una realitat», afirma Joan Martí, president de Mans Unides de Barcelona.

El papa Francesc convida a treballar en favor d'un model de societat que no exclou els pobres...

El Papa ens ajuda, i també ens estimula i ens obliga. Ens parla de moltes actituds a canviar. Diu que hem d'anar cap a un model de societat que no exclou els dèbils, els qui pateixen la falta d'oportunitats. Quan siguem capaços d'aconseguir que donar i donar-se no sigui un deure, sinó una necessitat, haurem avançat moltíssim.

Què demaneu a la societat i als mitjans per assolir els objectius?

A la societat, el seu compromís, la seva implicació, la seva solidaritat. Hem de donar d'allò que tenim la sort de gaudir, no donar el que ens sobra. I als mitjans de comunicació els demanem que ens donin suport per aprofundir en la comunicació de la realitat del Sud.

Com valora la Declaració del Mil·lenni, amb els objectius per al 2015?

Ha suposat avenços significatius en àmbits fonamentals, però encara queda molt. Per exemple, s'ha aconseguit pràcticament la igualtat en l'educació primària, però encara hi ha més de 50 milions de nenes i nens que no tenen accés a l'escola. Necessitem una economia i una política al servei de la persona i de les seves necessitats, no al servei dels diners i del poder.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

Per no tenir set mai més

Un petit grup de voluntàries que col·labora en una entitat catòlica dedicada a l'atenció als malalts organitza des de fa uns anys, amb un grup de persones afectades de paràlisi cerebral, una estona de pregària mensual, un vespre, que anomenen «l'espai de revisió de vida». És obert als membres de l'entitat i a tothom qui hi vulgui participar. En paraules d'una de les organitzadores, «és com una aturada en el nostre dia a dia per anar a pouar l'aigua viva al pou de Jacob [...]: "El qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna" (Jn 4,14). És un espai per compartir pau, serenor, reflexió i pregària. Atrafegats com anem amb les nostres preocupacions, el testimoni dels amics ens ajuda a aprendre a anar més a poc a poc i a ser més conscients que, per insignificants que ens sentim, Déu compta amb cadascun de nosaltres perquè aquest món sigui millor.»

Les vivències, situacions personals, fets d'actualitat, textos, dificultats de

la malaltia..., tornant sempre a la Paraula de Déu, van configurant aquesta estona de pregària conjunta. L'objectiu d'aquestes pregàries el podem fer nostre tots els cristians a l'hora de pregar: cercar la pau del Senyor, sentir la seva presència, escoltar la seva veu i anar discernint la seva voluntat; apropar-nos al Pare, enmig del dia a dia i dels trasbalsos que comporta, dels sorolls que omplen la ment i el cor. Deixar-ho tot a les seves mans.

Les característiques d'aquest grup de pregària fan propera la imatge del Senyor que, sovint, fa seva la malaltia, des de l'amor i la misericòrdia: «Estava malalt i em visitàreu» (Mt 25,36). Dedicar temps a acollir malalts, a escoltar-los, a curar els mals del cos i de l'esperit. Els cristians que donen continuïtat a aquesta predilecció pels qui pateixen una malaltia segueixen la seva indicació i fan actual aquesta preferència que manifesta quan envia en missió els deixebles i entre les instruccions que els dona una és: «Cureu malalts» (Mt 10,8). Una invitació a continuar la missió.

SER PADRES

Seguir al pie del cañón como padres

DR. PAULINO CASTELLS

Pediatria, neuròlogo y psiquiatra

Crecer con padres separados

Plataforma Editorial

Me encuentro con frecuencia con adolescentes que a la vista de tantas contradicciones parentales optan por retirarse y mandarlo todo a paseo. Estoy acostumbrado a escuchar en la consulta expresiones espontáneas como estas: «¡Que les zurzan!», «¡Que se vaya al cuerno con sus líos!», «Yo paso de sus problemas», «¡Que le den la lata a otro!»

Obviamente, el aguante del hijo de unos padres dimisionarios también tiene sus límites. A la corta y a la larga, siempre es mejor seguir al pie del cañón en el ejercicio parental a pesar de todas las dificultades que comporta el proceso de separación. No sólo porque es nuestro deber como padres, sino también porque, egoístamente

hablando, nos evitaremos muchos problemas que con el tiempo podrán crearnos los hijos que hemos dejado ir de la mano.

Pensemos en aquella frase del escritor Oscar Wilde que dice: «Los niños comienzan por amar a los padres; cuando ya han crecido, los juzgan, y, a veces, los perdonan.»

Con la separación, la educación de los hijos se resiente. Los niños —¡qué listos son!— saben perfectamente cómo sacar tajada de estas delicadas circunstancias familiares. Hace su aparición el chantaje para conseguir cosas o para imponer sus condiciones en el hogar.

¡Qué difícil es imponer disciplina en estas circunstancias!

Lectures missa diària i santoral

2. ■ Dilluns (litúrgia hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.

5. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Mare de Déu d'Àfrica. Sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperç, mr.

6. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida. Sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203). Sant Teòfil, bisbe.

8. ■ † Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 20,1-17 (o més breu: Ex 20,1-3.7-8.12-17) / Sl 18 / 1Co 1,22-25 / Jn 2,13-25]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers. St. Veremon (Bermudo) d'Ira-che, abat; Sta. Aurèlia de Niça, mr.

DIUMENGE II DE QUARESMA

Lectura del llibre del Gènesi

(Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «Pren, si et plau, Isaac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Moria i allà, dalt de la muntanya, que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.»

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham». Ell li respongué: «Aquí em teniu». L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic». Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".»

Salm responsorial (115)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.*

Crec amb tot el cor, tot i que deia: / «Que en sóc de dissortat», / al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. R.

Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencàreu les cadenes. / Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom. R.

Compliré les meves prometes, / ho faré davant del poble, / als atrijs de la casa del Senyor, / al teu bell mig, Jerusalem. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 9,2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo». Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

Lectura del libro del Génesis

(Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquellos días, Dios puso a prueba a Abrahán, llamándole: «¡Abrahán!» Él respondió: «Aquí me tienes.» Dios le dijo: «Toma a tu hijo único, al que quieres, a Isaac, y vete al país de Moria y ofrécelo allí en sacrificio, en uno de los montes que yo te indicaré.»

Cuando llegaron al sitio que le había dicho Dios, Abrahán levantó allí el altar y apiló la leña, luego ató a su hijo Isaac y lo puso sobre el altar, encima de la leña. Entonces Abrahán tomó el cuchillo para degollar a su hijo; pero el ángel del Señor le gritó desde el cielo: «¡Abrahán, Abrahán!» Él contestó: «Aquí me tienes.» El ángel le ordenó: «No alargues la mano contra tu hijo ni le hagas nada. Ahora sé que temes a Dios, porque no te has reservado a tu hijo, tu único hijo.»

Abrahán levanto los ojos y vio un carnero enredado por los cuernos en la maleza. Se acercó, tomó el carnero y lo ofreció en sacrificio en lugar de su hijo. El ángel del Señor volvió a gritar a Abrahán desde el cielo: «Juro por mí mismo —oráculo del Señor—: Por haber hecho esto, por no haberte reservado a tu hijo único, te bendeciré, multiplicaré a tus descendientes como las estrellas del cielo y como la arena de la playa. Tus descendientes conquistarán las puertas de las ciudades enemigas. Todos los pueblos del mundo se bendecirán con tu descendencia, porque me has obedecido.»

Salmo responsorial (115)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.*

Tenia fe, aun cuando dije: / «¡Qué desgraciado soy!» / Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. R.

Señor, yo soy tu siervo, / siervo tuyo, hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. / Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. R.

Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo, / en el atrio de la casa del Señor, / en medio de ti, Jerusalén. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,31b-34)

Hermanos:

Si Dios está con nosotros, ¿quién estará contra nosotros? Él que no perdonó a su propio Hijo, sino que lo entregó por todos nosotros, ¿cómo no nos dará todo con él? ¿Quién acusará a los elegidos de Dios? ¿Dios, el que justifica? ¿Quién condenará? ¿Será acaso Cristo, que murió, más aún, resucitó y está a la derecha de Dios, y que intercede por nosotros?

✠ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,2-10)

En aquel tiempo, Jesús se llevó a Pedro, a Santiago y a Juan, subió con ellos solos a una montaña alta, y se transfiguró delante de ellos. Sus vestidos se volvieron de un blanco deslumbrador, como no puede dejarlos ningún batanero del mundo. Se les aparecieron Elías y Moisés, conversando con Jesús. Entonces Pedro tomó la palabra y le dijo a Jesús: «Maestro, ¡qué bien se está aquí! Vamos a hacer tres tiendas, una para ti, otra para Moisés y otra para Elías.» Estaban asustados, y no sabía lo que decía. Se formó una nube que los cubrió, y salió una voz de la nube: «Este es mi Hijo amado; escuchadlo.» De pronto, al mirar alrededor, no vieron a nadie más que a Jesús, solo con ellos.

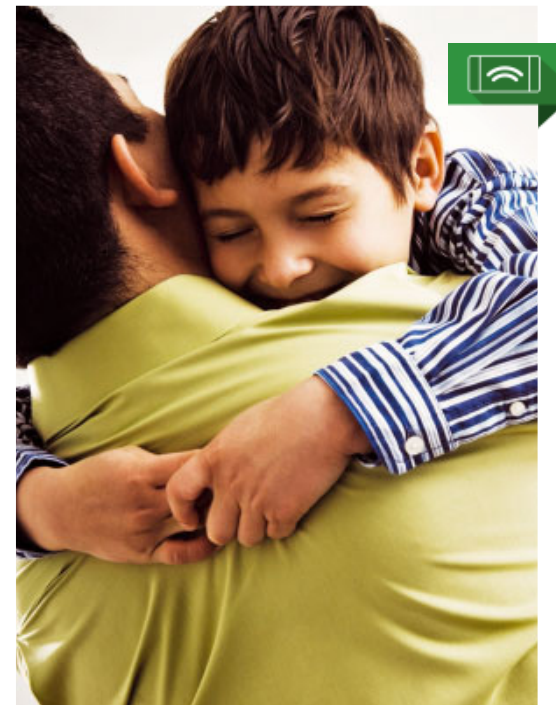
Cuando bajaban de la montaña, Jesús les mandó: «No contéis a nadie lo que habéis visto, hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos.»

Esto se les quedó grabado, y discutían qué quería decir aquello de «resucitar de entre los muertos».

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

Aquest és el meu Fill, l'estimat, escolteu-lo

La Quaresma no vol dir caminar amb els ulls baixos. La transfiguració de Jesús ens invita a aixecar la mirada i descobrir la glòria de Déu en el Jesús que fa camí cap a Jerusalem. La transfiguració de Jesús passa davant Pere, Joan i Jaume, els tres deixebles que són testimonis dels esdeveniments cabdals del ministeri de Jesús. Aquest fragment de l'evangeli d'avui és per a Marc el cim de la revelació: Jesús confessat Messies per Pere (8,29), revela als seus deixebles que ser Messies vol dir patir (8,31). Marc subratlla la incomprensió dels deixebles (8,6), ja que volen fer tres cabanes per tal de fer durar la visió gloriosa. Però l'ombra de la passió es projecta sobre Jesús. En aquest horitzó de sofriment, es revela tanmateix la veritable glòria de Jesús, que li ve de Déu mateix. Déu Pare s'hi fa present. Moisès i Elies, representants de la llei i dels profetes, parlaven amb Jesús de la seva mort i la seva resurrecció.

La transfiguració havia de ser una experiència impactant per als deixebles, i important en la relació de Jesús amb el Pare. Una experiència semblant a la del baptisme o a la del misteri pasqual mateix. El paral·lelisme entre la transfiguració i el baptisme de Jesús el posa de relleu la veu del Pare: «Aquest és el meu Fill, l'estimat, escolteu-lo!» El núvol llavors cobreix la divinitat de Jesús i tornen a veure'l tot sol, amb la túnica que no presentava la blancor de la transfiguració.

Cal escoltar Jesús no només quan veiem la seva glòria, sinó quan el núvol ha cobert tot el seu esplendor. És en aquests moments de foscor que hem d'escoltar-lo, tal com diu el Pare. Cal baixar de la muntanya i seguir Jesús que fa camí cap a Jerusalem, on serà mort i ressuscitarà. Per a Marc, confessar que Jesús és Fill de Déu només es pot fer al peu de la creu com el centurió, que va dir: «Veritablement aquest home era Fill de Déu» (15,39). Cal llegir el relat de la transfiguració a la llum de la creu.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 28, a les 21 h. Presenta la Carta pastoral *Una Església samaritana per a un temps de crisi*. I a continuació presideix el sopar benèfic de l'Arxiprestat de Terrassa a favor de Càritas Arxiprestal de Terrassa.

Aquest diumenge 1 de març, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral amb el ritu d'elecció dels catecúmens.

Dilluns 2, a les 11 h. Presideix el recés de Quaresma per a preveres i diaques del Vallès Occidental i Collserola al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès.

Dimarts 3, a les 12 h. Presideix la celebració de la Missa patronal a Calahorra en honor de sant Armenter i sant Celoni.

Dimecres 4, a les 13.30 h. Visita els preveres que segueixen el curs intensiu de reciclatge teològic a la Santa Cova de Manresa.

Dissabte 7, a les 10 h. Dirigeix el recés de Quaresma per als seminaristes al Seminari Diocesà (Valldoreix).

Diumenge 8, a les 18 h. Pronuncia la conferència en la cloenda de la 6a Setmana de la Família a la sala capitular de la Catedral.

A les 20 h. Presideix la Missa de cloenda de la 6a Setmana de la Família a la Catedral.

Notícies

Cicle de concerts solidaris amb els cristians perseguits. La coral Turó del Vent inicià el 18 de gener el I Cicle de concerts solidaris amb els cristians perseguits d'arreu del món, organitzat per la parròquia de Santa Maria del Prat de Llinars del Vallès.

Conferència d'història a Sabadell. El dia 29 de gener a la parròquia de la Puríssima de Sabadell, el Sr. Albert Roig i Deulofeu, arqueòleg i historiadore sabadellenc va parlar de: «Sant Pau de Riu-sec i els seus 2.000 anys d'evolució històrica: de la vila romana a la granja templer medieval.»

Confirmacions a Vilanova del Vallès. El diumenge 1 de febrer Mons. Salva-

ACTUALITAT

Cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sabadell Nord

El dia 8 de febrer, amb la missa celebrada a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell, Mons. Saiz Meneses va cloure la Santa Visita Pastoral a les parròquies de l'Arxiprestat de Sabadell Nord que inclou Sentmenat i Polinyà. Varen concelebrar Mn. Josep M. Oca, arxiprest, i els preveres de les parròquies de l'arxiprestat.

dor Cristau, bisbe auxiliar, celebrà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Esteve de Vilanova del Vallès i confirmà sis adolescents.

Jornada de formació. El dia 2 de febrer, al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès, el P. Maximiliano Herraiz OCD, especialista en santa Teresa de Jesús impartí dues conferències sobre la santa en la Jornada de formació per a preveres, diaques i laics. Tractà principalment de la pregària i de la personalitat de la santa.

Agenda

6a Setmana de la Família. Del 27 de febrer al 8 de març: diversos actes a parròquies. Cloenda: diumenge 8 a la Catedral. A les 18 h, conferència de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses: «L'amor, missió de la família»; a les 20 h, Missa de cloenda.

Cicle de conferències a la Garriga. «Teresa de Jesús, amiga forta del Senyor.» 4 de març, a les 19 h: «La Reforma de Teresa de Jesús i la reforma de l'Església actual», a càrrec de la Gna. Victòria Molins, teresiana. Lloc: Parròquia de Sant Esteve.

Conferències quaresmals a la Catedral. *Una Església samaritana per a un temps de crisi*, carta pastoral de Mons. Saiz Meneses.» Els dimecres 11, 18 i 25 de març. a les 20.30 h.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP À. SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

La oscuridad de la fe y san Juan de la Cruz

En los domingos de Cuaresma es oportuno volver sobre los fundamentos de nuestra vida cristiana. Durante las próximas semanas os invito a reflexionar algo sobre las virtudes teológicas: fe, esperanza y caridad; las tres caminan juntas, no se pueden vivir por separado.

La virtud teológica de la fe, en su aparente sencillez, se caracteriza por su singular complejidad. Es la respuesta de la persona a la revelación de Dios en Jesucristo, que comporta una participación en la vida del mismo Dios. La fe, como enseña santo Tomás de Aquino, nos dirige a la visión de Dios y ya desde ahora nos invita a «verlo todo con

los ojos de Dios», por medio de una adhesión a la persona de Cristo como maestro, señor y amigo.

Dice santo Tomás que «el amor abre los ojos de la fe» y el escritor Antoine de Saint Exupéry, en la obra *El pequeño príncipe*, constata que «lo esencial es invisible a los ojos». «No quieras ver para poder creer —recomienda san Agustín— sino cree para poder ver; cree mientras no veas, para que al ver no tengas que enrojecer de vergüenza» (*Sermón 38*).

«Crear —nos recordaba san Juan Pablo II— quiere decir «abandonarse» en la verdad misma de la Palabra del Dios viviente, sabiendo y re-

conociendo humildemente «¡cuán insondables son sus designios e inescrutables sus caminos!» (*Rm 11, 33*)». Quien busca a Dios dejándose guiar por la fe ha de pasar por la «noche oscura» (san Juan de la Cruz), aguardando con confianza aquel momento en que Dios, por un don gratuito de su amor, quiera cambiar la fe por la visión.

En nuestra condición de peregrinos hacia Dios, la fe supone una cierta convivencia con el misterio. Por esto, en la fe conviven la luz y la oscuridad. San Juan de la Cruz habla de la fe como un hábito del alma a la vez cierto y oscuro. «La fe —escribe en *Subida del monte Carmelo*— es la sustancia de las cosas que se esperan, y aunque el entendimiento consiente en ellas con firmeza y certeza, no son cosas que al entendimiento se le descubren, porque si se les descubrieren no sería fe. Lo cual, aunque se le hace más cierto al entendimiento, no se le hace claro, sino oscuro.»

Aunque la luz de la fe ilumina ordinariamente el camino, hay momen-

tos en que la fe se oscurece. Los grandes místicos saben mucho de la oscuridad de la fe, como santa Teresa de Jesús —es oportuno recordarla cuando estamos celebrando el quinto centenario de su nacimiento— y también está presente la oscuridad de la fe en san Juan de la Cruz a quien ella llamaba cariñosamente su «medio fraile» aludiendo a su baja estatura. Lo que los místicos llaman la noche de los sentidos y del espíritu es en el fondo una gran purificación de la fe, no su carencia. Quizá sea oportuno recordar esto especialmente hoy, porque me parece que puede ayudar a distinguir el paso por la prueba de la noche de la fe, que de ninguna manera significa haber renunciado a ella o haberla abandonado. Misteriosa es la fe y misteriosa la actitud ante ella de cada persona. No conviene, pues, confundir la purificación de la fe con la falta de fe. Tenemos un gran ejemplo de esto en santa Teresa del Niño Jesús, por el testimonio que ella misma nos dejó de los últimos años de su vida de fe.